

Portfolio

Arttu Ikonen
Kriisissä / sekatekniikka
Lohjanseudun kuvataidekoulun lopputyö 2022

SISÄLLYSLUETTELO

1	Esipuhe	3 - 4
2	Työprosessi	4 - 9
3	Itsearviointi	10
4	Tulevaisuus	11

ESIPUHE

Muutimme perheeni kanssa Lohjalle asumaan isovanhempieni tilalle vuonna 2005. Muutama vuosi sitten tehdyssä sukututkimuksessa löydettiin, että tila on kulkenut suvussamme 15 sukupolvea jo 1500-luvulta lähtien.

Loppuyössä halusin kuvata pieniä yksityiskohtia tästä historiallisesti merkitsevästä perintömaasta ja luoda niistä sarjan teoksia, jotka kertovat maatilän nykytilasta.

Lylyisistä löytyy rautakauden aikaisia muinaishautoja, kiviröykkiöitä ja ikivanha käräjäpaikka, jossa on uhrikivi. Uhrikivet ovat maakiviä tai kalliopaljastumia, joihin on hakkaamalla tai hiertämällä tehty pieniä pyöreitä syvennyksiä. Niitä voi olla jopa yhdestä sataan. Usein uhrikivet sijaitsivat lähellä rautakauden kalmistoja tai viljelyalueita. Kansanperinteen mukaan niihin uhrattiin uudisviljaa tai maitoa. Kertyneellä sadevedellä oli myös parantava voima. Se että kylä on ollut asuttuna jo kivikauden ajalla, näkyy siitä, että alueelta on löydetty kaksi kivikauden esinettä: kaunis veneenmuotoinen kirves ja pitkä ja leveä tasataltta.

Lylyisten kylän suomalainen muoto tavataan ensimmäisen kerran v. 1763. Sanalla lyly on kaksi eri merkitystä: lylypaikka on pyhä, pelätty, kammottava paikka. Mahdollisesti tämä uhripaikka piilee myös Lohjan Lylyisten nimessä. Toinen merkitys on vasemmanpuoleinen suksi, lyly, liukusuksi, joka on tehty petäjäpuun kovemmasta puolesta. (Kalhu on oikeanpuoleinen suksi, jossa on eläimen turkisnahkaa pohjalla, poron nahkaa, potkusuksi.)

Lylyinen voi olla myös henkilönimi. Lylyisiin on aikojen kuluessa perustettu kolme eri taloa: Kriisi eli Seppä, Hontti ja Hentti. Näistä Hontin talo jaettiin 1700-luvulla kahtia Ali- ja Yli-Hontiksi. Kriisin eli Sepän talo mainitaan jo aivan ensimmäisessä säilyneessä maakirjassa vuodelta 1540, josta lähtien talo siirtyi isältä pojalle 250 vuoden ajan. Tämänkin jälkeen omistus säilyi suvulla, kun kotivävy, Erik Matinpoika siirtyi uudeksi isännäksi. Hänen jälkeläisensä jatkavat Sepän tilan pitoa tänäkin päivänä. Sepän tilan päärakennus on vuodelta 1914 ja siinä on yhdeksän huonetta.

Ensimmäinen nimeltä tunnettu isäntä ennen vuotta 1540 oli Knuutti (Kriisin eli myöhemmin Sepän isännät: Pietari Knuutinpoika, Juhana Pietarinpoika, Paavali Paavalinpoika Seppä, Tahvana Paavalinpoika Seppä, Henrik Tahvananpoika Griisi, Juhana Henrikinpoika Griisi, Juhana Juhananpoika Griisi, Olavi Juhonpoika Kriisi, vävy Erik Matinpoika, Henrik Erikin poika, vävy Erik Salin, poika Henrik Salin, poika Hjalmar Salin, poika Reino Salin, poika Heikki Salin, tytär Leena Lehti ja miehensä Raimo (isäntinä vuodesta 1976).

Kriisin eli Sepän isännät 1600-luvulta eteenpäin: Juhana Henrikinpoika sai talon haltuunsa 1681. Hän avioitui läheisen Varolan talon tyttären, Brita Nilssonin kanssa. Perheen pojan, Olavin nuorin poika Henrik isännöi taloa 1700-luvun lopulle asti. Vuonna 1778 tehtiin Lylyisissä isojako Erik Matinpojan aikana. Tilan viljelyala oli silloin 17 ha, metsää 64 ha ja joutomaata 1,5 ha. Hänen poikansa Henrik sai seuraavaksi talon haltuunsa vaimonsa, Hongin tyttären, Greta Mattsdotterin kanssa. Heillä ei ollut yhtään poikaa, joten tila periytyi tyttärelle ja hänen miehelleen, Erik Salinille Nummen Hyrsylästä 1820-luvun lopulla. Seuraavat isännät Henrik Salin, Hjalmar Salin, Reino Salin, Heikki Salin ja isäntäpari Leena os. Salin ja Raimo Lehti vuodesta 1976. Vuosisatojen ketju on jatkunut lähes 500 vuotta ja on yksi lohjalaisista sukutiloista, joka on säilynyt suvun hallussa.

15 sukupolvea samassa suvussa

Osa nykyisen Uuden-Sepän tilan sijainnin historiasta tehdystä tutkimuksesta. Tilan alkuperäinen nimi oli tutkimuksen mukaan "Kriisi".

Työprosessi

Tekniikkaa valittaessa tiesin heti, että haluaisin valokuvauksen osaksi työtä. Into valokuvaamiseen oli syntynyt aikaisemman vuoden tehtävästä etäopetuksessa, jolloin tehtävänä oli luoda kuvioita layout -nimisellä sovelluksella.

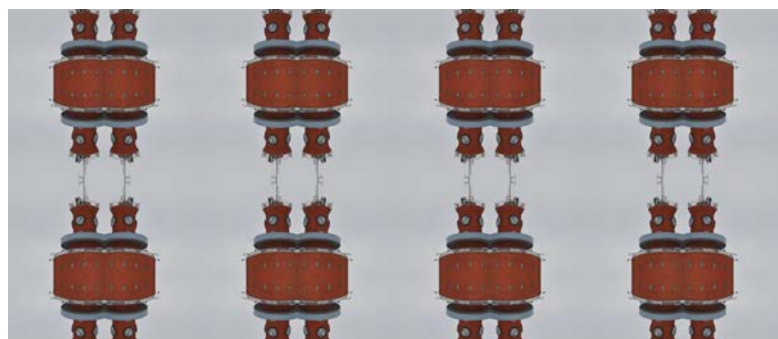
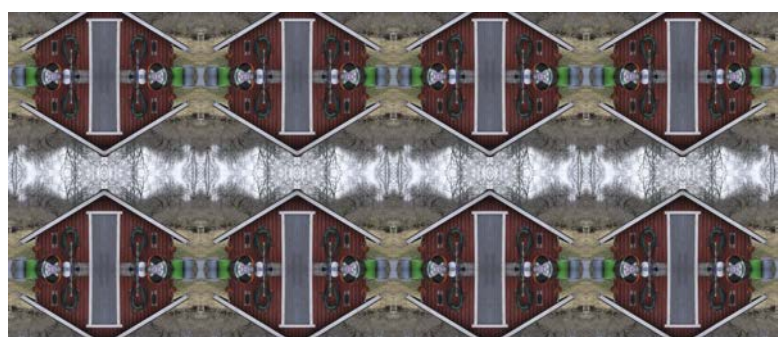
En kuitenkaan halunnut rajata työtä pelkästään valokuvaamisen ja päädyin lopulta akvarelleihin. Aikaisempina vuosina on minulle kertynyt kokemusta mustemaalauksesta. Halusin kuitenkin lisätä haastetta ja harjoitella värien käyttöä, päädyin siksi vesiväreihin juoksevan tussin sijaan.

Työtä täydentämään sain idean äänittää äänimaailmaa maatilalta. Äänimaailma auttaa luomaan tunnemaailmoja työn rinnalla.

Keskeneräinen
mustemaalaus

Valmiita "kuoseja"
edellisvuoden tehtävästä

Valokuvaaminen

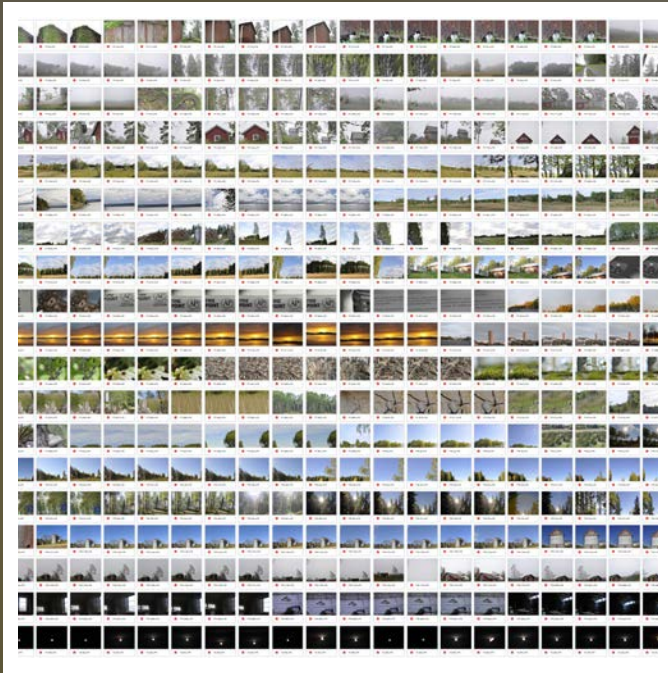
Valokuvaamista varten käytössäni oli järjestelmäkamera. En kuvaamisen alussa ollut vielä valinnut tarkempaa aihealuetta, joten päädyin valokuvaamaan sattumanvaraisesti vastaan tulevia asioita, esineitä ja maisemia. Näistä sadoista kuvista löysin loppuen lopuksi eniten kiinnostusta lähikuvia kohtaan, jotka olin ottanut tehtävään tarkoitettulla objektiivilla. Näin valokuvien aihealueeksi rajautui luonnon ja vanhojen esineiden lähikuvaaminen.

Maalaaminen

Maalaamista varten käytin venäläisiä akvarelleja. Aloitin haaleimmista sävyistä ja rakensin maalaukset kerros kerrokselta. Yhdessä maalauksessa käytin itselleni uutta välinettä maskinestettä, jota käytin taustan kuvion luomiseen. Maalaamisen jälkeen viimeistelin teokset tussikynällä vahvistaen eri muotoja ja antaen teoksille rakennetta.

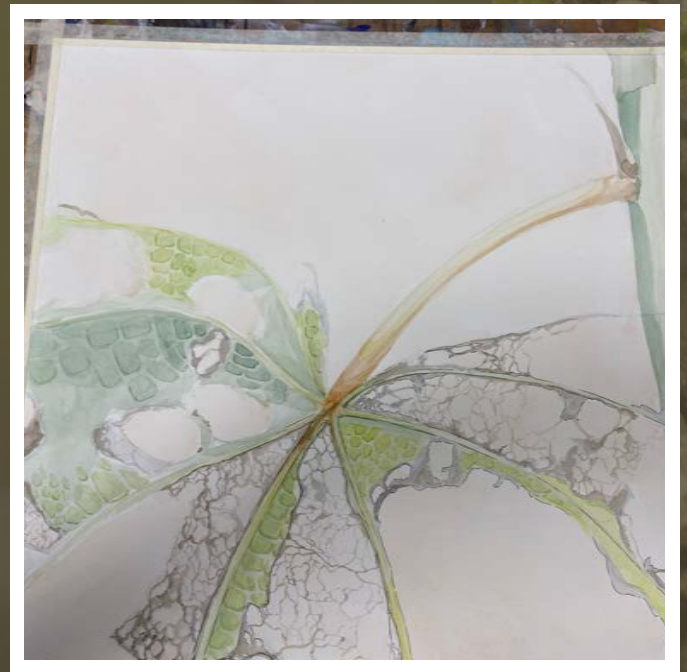
Äänittäminen

Äänimaailman äänittämiseen tarvittiin tehtävään sopivat laitteet, jotka onneksi sain lainattua hifi -ammattilaiselta. Jotta äänimaailma olisi mahdollisimman mielenkiintoinen tuli äänitys tehdä aikaisin aamulla ja hyvän sään aikaan, jolloin erityisesti linnut pitävät eniten ääntä.

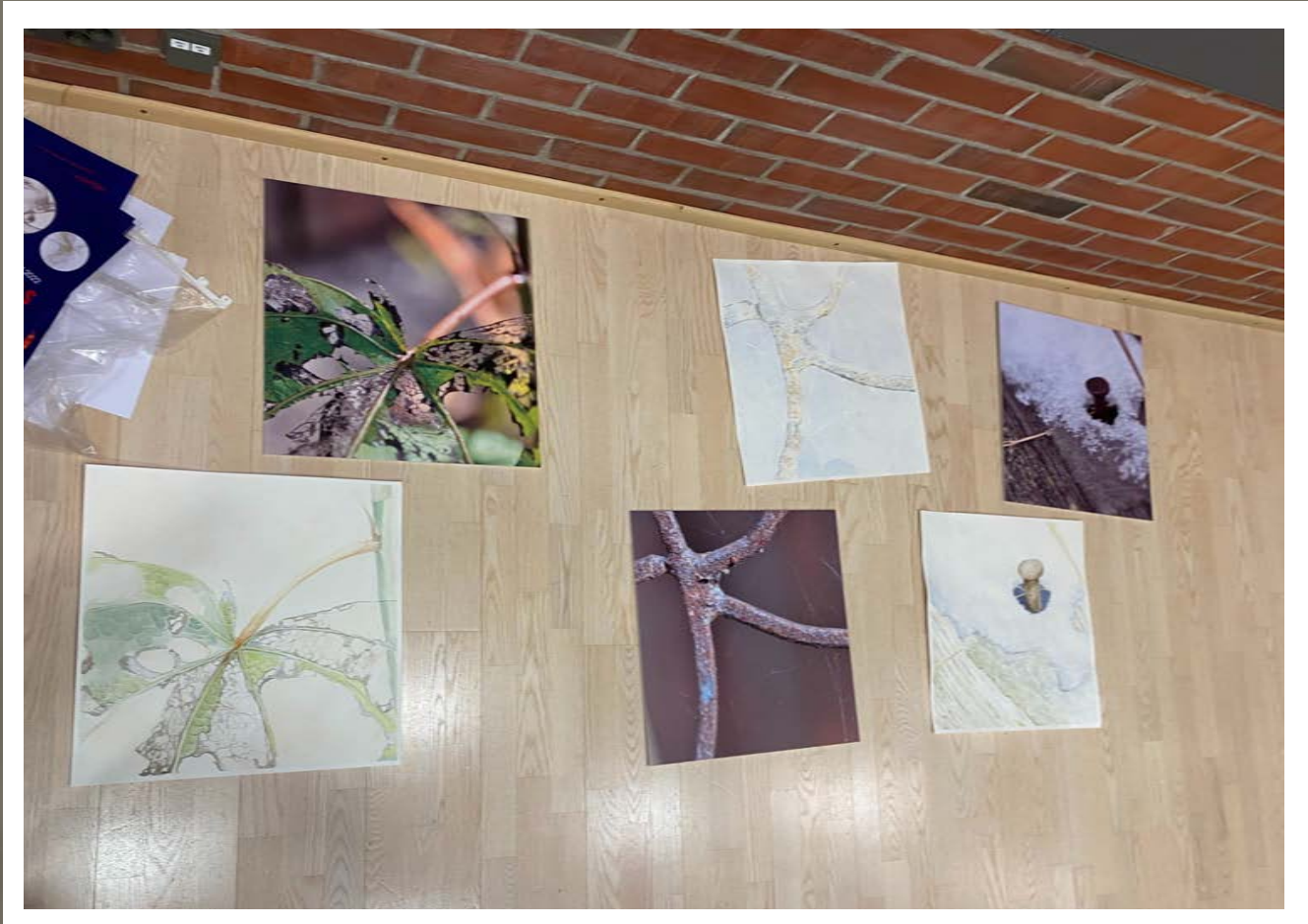

Kuvankaappaus osasta
valokuvakansiota

Keskeneräinen
akvarellimaalaus

Äänityslaitteet sain lainaksi
JP:ltä,
hifi-ammattilaiselta

Valmis kokonaisuus ennen ripustamista

ITSEARVIOINTI

En ollut asettanut itselleni suurempia tavoitteita lopputyötä varten. Olen kuitenkin tyytyväinen, että projekti onnistui ongelmitta. Huomasin kehitystä sekä valokuvaamisen että maalaamisen taidoissani. Valokuvaamisessa opin keskittymään kuvattavan asian ryhdikkäeseen rajaamiseen. Maalaamisessa taas erityisesti värin käytössä näkyi mielestäni kehitystä. Opin esimerkiksi vertailemaan miltä eri värit näyttävät eri ympäristöissä, jota käytin hyväkseni maalaamisessa. Mielestäni äänimaailman äänittäminen sujui melko sujuvasti vaikka se oli minulle täysin uusi kokemus.

Vaikka sain kaiken tehtyä ajallaan olisin suoriutunut työstä helpommalla levittämällä työn määrää pidemmälle aikavälille. Jos voisin aloittaa työprosessin alusta nyt käyttäisin riittävän paljon aikaa työsuunnitelman muodostamiseen. Suunnitelma ei usein ole tarpeellista pienemmistä töissä, mutta pidemmissä projekteissa se auttaa pitämään työn yhteinäisenä kokonaisuutena.

TULEVAISUUS

Kuvataidekoulun päätyttyä on minulla myös lukioura tulossa päätökseen ja tarkoituksena olisi jatkaa opiskelua korkeakoulussa. Vaikka kuvataidekoulu on minulle tärkeä harrastus menevät muut mielenkiinnon kohteet uravalinnassa kuvataiteen edelle.

Tämä ei kuitenkaan tarkoita, että kuvataidekoulussa opitut taidot menisivät hukkaan. Sen lisäksi, että kuvataide jatkuu vapaa-ajan harrastuksena, olen kuvataidekoulussa kehittänyt erilaisia taitoja, joista voi olla apua kaikissa elämän osa-alueissa.